

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **D. G. T.,**
státní příslušnice Turecka,
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 16. 9. 2022, č. j. OAM-229/LE-BE01-BE02-PS-2022,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jejím zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Doba zajištění byla stanovena do 2. 1. 2023.
2. S ohledem na rozsáhlost podané žaloby rekapituluje soud na tomto místě její obsah jen velmi stručně. Žalobkyně namítla (vyjma obecného výčtu porušených zákonných ustanovení nesplňujícího náležitosti žalobního bodu dle § 71 odst. 2 s. ř. s.), že žalovaný neprovedl pohovor, tudíž nezjistil informace pro posouzení možné zranitelnosti žalobkyně. Dále namítla, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána výlučně s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a že žalovaný neprokázal, že by nebylo možné uplatnit některé ze zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž namítla nepřezkoumatelnost

napadeného rozhodnutí, pokud jde stanovení délky zajištění a nepřiměřenost délky z hlediska práva na účinný soudní přezkum.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně přicestovala do ČR nelegálně, přičemž o nelegálnosti svého počínání musela vědět, jak je zřejmé ze způsobu cesty (uvnitř kamionu). Žalovaný tak nemá důvod věřit tomu, že by po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany setrvala v ČR, tím spíše, že sama uvedla, že její cílovou zemí je Německo. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně sama uvedla, že jí v Turecku nic nehrozí a jako důvod vycestování uvedla pouze problémy s rodiči, což není z hlediska mezinárodní ochrany relevantní.
4. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 9. 2022, č. j. KRPA-55924-14/ČJ-2021-000022-SV, byla žalobkyně vyhoštěna podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a téhož dne byla rozhodnutím téhož orgánu vydaným pod č. j. KRPA-55924-16/ČJ-2021-000022-ZSV, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění uvedených rozhodnutí vyplynulo, že policie žalobkyni zajistila poté, co dne 6. 9. 2021 byla kontrolována německou policií v návěsu kamionu a následně předána do České republiky. Žalobkyně nepředložila žádný cestovní doklad ani doklad, který by ji opravňoval k pobytu na území ČR. Dne 8. 9. 2022 byl se žalobkyní proveden cizineckou policií pohovor (protokol z pohovoru není součástí předloženého správního spisu, nicméně je rekapitulován jak v napadeném rozhodnutí, tak v předcházejících rozhodnutích týkajících se žalobkyně – žalobkyně pak v podané žalobě obsah pohovoru nerozporuje). V něm uvedla, že z Turecka utekla před svatbou, jelikož se nechtěla provdat za ženicha, kterého jí vybrali rodiče. Dále uvedla, že ČR jen projížděla, cestovala do Německa. Uvedla, že je zdravá a v Turecku jí vážné nebezpečí nehrozí, má jen problémy s rodiči kvůli svatbě.
5. V Zařízení pro zajištění cizinců X požádala žalobkyně dne 19. 9. 2022 o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 9. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění stručně shrnul dosavadní průběh řízení o vyhoštění a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, přičemž zdůraznil, že žalobkyně vědomě přicestovala na území České republiky neoprávněně a o udělení mezinárodní ochrany požádala až po svém zajištění, ačkoli jí nic nebránilo podat žádost dříve. Podle žalovaného tak existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, nebo je alespoň pozdržet, a je zde nebezpečí, že se žalobkyně bude vyhýbat vyhoštění do Turecka. Žalovaný má také za to, že z uvedených důvodů nelze uplatnit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že podmínky pro zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly naplněny. Žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, kterou by nebylo možné zajistit. Jde-li o délku zajištění, uvedl žalovaný, že ačkoli je přesvědčen o tom, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany jen účelově, nelze ji posoudit jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 zákona o azylu, a to se zřetelem k ustálené judikatuře správních soudů, podle níž lze takto kvalifikovat pouze žádost, v níž žadatel výslovně uvede, že ji podal právě ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobkyně ovšem může v žádosti uvést i jiné důvody, a proto nelze vyloučit, že její žádost bude třeba posoudit věcně, tj. z hlediska naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Lze ovšem předpokládat, že i v takovém případě bude řízení skončeno do 90 dnů. Jelikož v takovém

případě by podaná žaloba měla odkladný účinek, je třeba připočíst 15 dní na její podání a 5 dní na doručování soudních písemností. Celkovou dobu zajištění tak žalovaný stanovil na 110 dní, kterou v případě potřeby může prodloužit až na 120 dní.

6. Po vydání rozhodnutí žalovaného žalobkyně na doporučení psychologa absolvovala dne 30. 9. 2022 psychiatrické vyšetření v Psychiatrické nemocnici Kosmonosy. Z lékařské zprávy vyplynulo, že žalobkyně trpí „*protrahovanou poruchou přizpůsobení s anxiózně depresivní symptomatikou*“, původem obtíží je patrně nucení ke sňatku rodinou. Žalobkyni byla doporučena medikace. Nejpozději dne 11. 10. 2022 žalobkyně předložila žalovanému zdravotní dokumentaci ze země původu, z níž je patrné, že v zemi původu docházela na psychiatrickou ambulanci, jako předdiagnostika je v dokumentaci uvedena „*akutní stresová reakce, klaustrofobie (strach ze tmy) a úzkostná porucha*“. Z této dokumentace rovněž vyplývá, že léčení žalobkyně probíhalo nejméně v období od října 2021 do srpna 2022.
7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O věci rozhodl soud bez jednání, neboť žádný z účastníků nařízení jednání nepožadoval. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.
10. Žalobkyně předně namítla, že díky neprovedení pohovoru žalovaný nezjistil informace pro posouzení možné zranitelnosti. Tato námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že v obecné rovině není povinností žalovaného sám provádět pohovor, ale může vycházet i z pohovoru provedeného v rámci jiného řízení (zde řízení o správním vyhoštění), pakliže jsou v něm obsaženy informace potřebné pro jeho rozhodnutí. V projednávané věci žalobkyně v rámci pohovoru na polici žádné zdravotní obtíže neuvedla, žalovaný tak neměl jedinou indicii, která by nasvědčovala možné zranitelnosti žalobkyně a neměl proto důvodu se touto otázkou blíže zabývat. V projednávané věci se žalobkyně o svých zdravotních potížích zmínila poprvé až v rámci pohovoru dne 6. 10. 2022 (a rozvedla je až v podané žalobě), tedy téměř měsíc po vydání napadeného rozhodnutí, přestože jí nic nebránilo učinit tak dříve v pohovoru v rámci řízení o správním vyhoštění, kde byla na svůj zdravotní stav dotazována. Žalobkyně se tak vlastním přičiněním dostala do situace, že její zdravotní stav nebyl (z hlediska možné zranitelnosti dle § 2 zákona o azylu) nijak zkoumán a nemůže své pochybení přičítat k tíži žalovanému.
11. Soud se dále zabýval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022-49, tím, zda z

dostupných informací vyplývá, že žalobkyně je osobou s vážným onemocněním ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Jak vyplývá z rekapitulace uvedené v bodě 6 rozsudku, žalobkyně již několik let trpí (zjednodušeně řečeno) úzkostnou poruchou, klaustrofobií a depresemi, přičemž její léčba vždy probíhala pouze ambulantně. Ze spisového materiálu nelze seznat, že by tato nemoc (v populaci relativně běžná) významným způsobem ohrožovala běžné fungování žalobkyně – ostatně žalobkyně zvládla přes své onemocnění náročnou cestou ze země původu do České republiky. Soud proto konstatuje, že zdravotní obtíže žalobkyně naopak jsou takového typu, že může zcela bez problémů setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, v němž je (případně ve spolupráci s okolními zdravotnickými zařízeními) obvykle k dispozici dostupná běžná lékařská péče. Žalobkyni tedy nelze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

12. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč podle něj nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Soud předesílá, že i při vypořádání této námítky je vázán závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022-49. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku aproboval níže uvedené závěry zdejšího soudu (uvedené již v prvním rozsudku). Soud tedy na těchto závěrech setrval.
13. Před vypořádáním této námítky pokládá soud za potřebné uvést, jaký je účel § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který představuje právní základ pro zajištění žadatele o azyl. Tím je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, omezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci. Žadatel je totiž v režimu zákona o azylu zajišťován poté, co byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění („žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců“), a to proto, že pokračování zajištění je objektivně nutné, neboť jsou zde oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem výkon rozhodnutí o správním vyhoštění pozdržet nebo zmařit. S ohledem na tuto návaznost zajištění podle zákona o azylu na zajištění za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že i účel obou zajištění je týž. Tento závěr má oporu v článku 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“).
14. Z § 47 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že účelem tzv. zvláštních opatření (tedy mírnějších alternativ k zajištění) je zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění podle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů přitom zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení, jak již bylo shora naznačeno, samotné řízení o mezinárodní ochraně značně přesahuje a směřuje k tomu, aby se cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění (pobytové středisko je totiž otevřené a pobyt žadatele v něm je čistě dobrovolný). Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití práva podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a ním souvisejícímu dosažení podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy není pouze zabezpečit

účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Již poměřením účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s účelem zvláštních opatření vyjádřeným v § 47 odst. 2 téhož zákona je v dané věci zřejmé, že zvláštní opatření nejsou plnohodnotnou alternativou zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

15. Podstatou zvláštního opatření ve formě uložení povinnosti hlásit se ve stanovené době osobně ministerstvu [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], je pobyt žadatele na území České republiky bez jakéhokoli dozoru či kontroly mimo to, že v pravidelně stanovených termínech dochází na Ministerstvo vnitra. Žadateli tak nic nebrání, aby ihned po propuštění ze zajištění odešel a již se nikdy ministerstvu nenahlásil; s ohledem na stanovený interval pravidelného hlášení by nadto ministerstvu mohlo trvat velmi dlouho, než by zjistilo, že žadatel nařízené zvláštní opatření nedodržuje. Zvláštní opatření ve formě povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku [podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] je sice o něco méně benevolentní, i tak však platí, že je může cizinec také kdykoliv opustit. Lze shrnout, že uložení ani jednoho ze zvláštních opatření neumožňuje dosáhnout téhož cíle jako zajištěním žadatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
16. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 27 již zmíněného rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, „[p]ři zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zoblednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).“
17. Při posouzení, zda lze účinně uplatnit zvláštní opatření či nikoli, se žalovaný zabýval vším, co o žalobkyni věděl z předcházejících řízení podle zákona o pobytu cizinců. Ve svých úvahách, proč nelze účinně uplatnit zvláštní opatření, akcentoval nelegální cestu žalobkyně na území ČR, absenci dokladů a sdělení žalobkyně, že jejím cílem je Německo. Žalobkyně pak v pohovoru neuvedla nic, co by obavy žalovaného zmírnilo a ani její žalobní argumentace v tomto směru nic relevantního nepřináší – žalobkyně pouze uvádí, že by jí mohlo být uloženo setrvat v pobytovém středisku. Nicméně pobyt v něm je čistě dobrovolný a soud souhlasí se žalovaným, že obavy z toho, že by žalobkyně pokračovala v cestě do Německa, jsou důvodné. Námitka není důvodná.
18. Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, že by o účelovosti její žádosti o udělení mezinárodní ochrany měla svědčit skutečnost, že ji nepodala dříve. Poukazuje na to, že uprchlík své postavení získává naplněním definičních znaků uprchlíka (nikoli až rozhodnutím o tom, že byly naplněny) a že nemá žádnou povinnost podat žádost v určité lhůtě od okamžiku vstupu na území České republiky. V obecnosti lze uvedeným tezím jistě přisvědčit. Žalobkyně však ve své argumentaci pomíjí, že skutečnost, že žadatel mohl podat žádost dříve než právě

v zařízení pro zajištění cizinců, avšak neučinil tak, je jednou z podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud připomíná, že smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby žadatel podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevytvořil podmínky pro zmaření hrozícího či již vydaného rozhodnutí o vyhoštění. Přestože tedy žadatel nemá žádnou povinnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v určité lhůtě (což žalovaný ani nenaznačuje), pokud se rozhodne podat ji až v přímé souvislosti s hrozícím vyhoštěním, musí případně [při současném naplnění ostatních podmínek vypočtených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu] strpět zásah do svých práv v podobě nutnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Výjimku tvoří pouze případy žadatelů, kteří z objektivních příčin nemohli žádost o udělení mezinárodní ochrany podat dříve, než právě v zařízení pro zajištění cizinců. Jakkoli málo časté mohou takové případy být, zákonodárce v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jednoznačně stanovil, že takového žadatele zajistit nelze, byť by jinak byly všechny podmínky tohoto ustanovení naplněny.

19. Žalobkyni je nicméně třeba dát za pravdu, pokud poukazuje na to, že se žalovaný dopustil nepřesnosti v tom, že skutečnost, že žalobkyně žádost podala až v zařízení pro zajištění cizinců, ač ji mohla podat dříve, nepokládal za svébytnou podmínku pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nýbrž ji vnímal jako další z vícero oprávněných důvodů pro závěr, že žádost byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Tato drobná nepřesnost však nemůže podle soudu způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože neměla žádný dopad do práv žalobkyně. Žalobkyně zejména netvrdí, že ve skutečnosti neměla možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve než v zařízení pro zajištění cizinců a žalovaný tuto otázku posoudil nesprávně. Naopak není sporu o tom, že žalobkyně možnost podat žádost dříve měla, a proto nelze tvrdit, že by nebyla naplněna příslušná podmínka pro její zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Námitka je nedůvodná.
20. Klíčovou otázkou pro posouzení této věci je ovšem to, zda by žádost žalobkyně mohla být azylově relevantní, resp. zda měl žalovaný **v době vydání napadeného rozhodnutí** nějaké indicie, že by tomu tak být mohlo. Odpověď na tuto otázku je, že nikoliv. Žalobkyně v rámci pohovoru na cizinecké policii uvedla pouze to, že vycestovala kvůli neshodám s rodiči ohledně plánované svatby. Tato informace ovšem sama o sobě nijak azylově relevantní není. Soudu je samozřejmě známa problematická situace v některých zemích, kde jsou mladé ženy pod značným tlakem nuceny ke sňatku s ženichem vybraným příbuznými a v případě odmítnutí jim hrozí závažné následky, včetně (být se jedná o výjimečné případy) i smrti. Žalobkyně však v rámci pohovoru na policii nezmínila nic, co by nasvědčovalo, že by v jejím případě šlo o běžný rodinný spor, ale o strach o život. Tuto argumentaci uvedla až v podané žalobě a sama se tak připravila o možnost jejího posouzení žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí. Totéž platí o jejích obavách z postihu kvůli svému náboženskému přesvědčení (alevitskému) a účasti na protestech – i zde jí nic nebránilo uvést tato tvrzení v rámci pohovoru před cizineckou policií, kde však pouze uvedla, že jí žádné pronásledování v Turecku nehrozí. Soud tak shrnuje, že žalovaný nijak nepochybil, pokud pokládal žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelovou, jelikož s ohledem na tvrzení žalobkyně uplatněné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se jiný závěr ani nenabízel. Pro úplnost soud dodává, že nijak neposuzuje věrohodnost těchto tvrzení, ani jejich azylovou relevanci, pouze konstatuje, že jelikož je žalobkyně uvedla poprvé až po vydání napadeného rozhodnutí, nelze k nim při hodnocení zákonnosti tohoto rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlídnout.

21. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč stanovil téměř maximální možnou délku zajištění, jestliže lze v jejím případě lze počítat s podstatně kratší délkou řízení. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu musí žalovaný v rozhodnutí o zajištění stanovit dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle však na 120 dnů. Soud upozorňuje, že při stanovení doby trvání zajištění se uplatní správní uvážení žalovaného, jehož soudní přezkum má své limity. „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ (rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43).
22. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil dobu trvání zajištění na 110 dní, což podrobně odůvodnil – předpokládanou délku řízení odhadl na 90 dnů a dále počítal se lhůtou pro podání žaloby 15 dnů a rezervou pro doručování písemností 5 dnů. Přitom nevybočil z mezí správního uvážení, neboť maximální možná délka zajištění činí 120 dnů. Jeho úvaha je podle soudu řádně odůvodněná a logická. Žalobkyně by pokládala za vhodnější, pokud by žalovaný nejprve stanovil kratší dobu zajištění, kterou by později v závislosti na průběhu řízení (např. na tom, zda žalobkyninu žádost vyhodnotí jako nepřipustnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, či zda bude posuzovat naplnění jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany v § 12 - § 14a zákona o azylu, nebo na tom, zda bude mít podaná žaloba odkladný účinek či nikoli) podle potřeby i opakovaně prodloužil. Soud však není oprávněn hodnotit žalovaným provedené správní uvážení z hlediska vhodnosti zvoleného řešení. Pro úplnost lze nicméně podotknout, že z hlediska délky omezení žalobkyniny osobní svobody v zásadě nesejde na tom, zda žalovaný zvolí z hlediska stanovení délky zajištění ten či onen postup. Podle § 46a odst. 10 zákona o pobytu cizinců má totiž žalovaný po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění povinnost zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Jestliže by tedy řízení o žádosti, příp. soudní řízení skončilo dříve, než uplyne doba zajištění stanovená napadeným rozhodnutím, pak odpadnou důvody pro další zajištění žalobkyně na podkladě napadeného rozhodnutí. Z téhož ustanovení vyplývá právo žalobkyně požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění. Pokud pak žalobkyně namítá protiústavnost § 46a odst. 10 zákona o azylu s ohledem na č. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak soud konstatuje, že v nález ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, shledal ústavní soud konstrukci § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ústavně konformní – úprava přezkumu rozhodnutí o zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců a v režimu zákona o azylu je přitom obdobná a závěry ústavního soudu tak lze *mutatis mutandis* vztáhnout i přezkumu zajištění dle zákona o azylu, jakkoli soud ve shodě s ústavním soudem konstatuje, že tato úprava je vůči cizincům vcelku nepřívětivá.
23. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Nad rámec nutného odůvodnění pokládá soud za nezbytné vyjádřit se k absenci protokolu z výsledku žalobkyně na policii ve správním spise. V projednávané věci nepředstavovala jeho absence významný problém, jelikož žalobkyně rekapitulaci obsahu své výpovědi, provedenou v napadeném rozhodnutí, nijak nezpochybovala, nicméně do budoucna by bylo nanejvýš vhodné, aby v případě, že žalovaný sám neprovádí pohovor s cizincem, ale přebírá informace získané při pohovoru provedeném policií, byl protokol z takového

pohovoru součástí spisové dokumentace. V opačném případě se žalovaný vystavuje riziku, že bude-li obsah výpovědi zpochybněn a soudu se v omezeném čase daném zákonnou lhůtou pro rozhodnutí ve věci nepodaří tento protokol získat, bude nutné napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit.

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. června 2023

Mgr. Miroslav Makajev, v.r.
samosoudce